

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Gătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 10 Februarie 2013

Calea

Cuvânt despre slujirea preoțească în aceste timpuri (preluat de la Arhim. Sofronie, ucenicul Sf. Siluan Athonitul)

În aceste timpuri de îndepărtare masivă de creștinism, slujirea preoțească devine din ce în ce mai grea. În încercarea sa de a scoate oamenii din iadul creat de patimile lor contradictorii, preotul se întâlnește cu moartea care îi lovește. Chiar senzația timpului capătă un caracter straniu: când gol-tărăgănat, când dispăre ca inexistent, deoarece nu sunt căutări cumpănite, înțelepte.

Este cu neputință să cunoști oamenii. Ei sunt fie orbi și “nu știu ce fac”, fie suferă de d a l t o n i s m duhovnicesc și mintal. Adesea ei văd lucrurile într-o lumină d i a m e t r a l opusă, asemenea negativului fotografic...

A cunoaște astfel realitatea efectivă a vieții este cu neputință: într-o astfel de situație, nu rămâne loc niciunui cuvânt. Mișcările sfintei iubiri sunt receptate de ei cu dușmănie; smerenia răbdătoare se prezintă lor ca fățărnicie; disponibilitatea de a sluji li se pare a fi urmarea unei mărunte cointeresări.

Caracteristic în astfel de situații este faptul că duhul creștinesc al neîmpotrivirii față de rău îi face pe oameni excesiv de obraznici față de preoți și îi insultă nemeritat de dureros – le atribuie asemenea intenții la care ei înșiși nu s-au gândit niciodată; disprețuindu-i fără milă, îi acuză de mândrie – prin toate mijloacele fac jenantă prezența preotului și, în același timp, îl condamnă pentru că, în opinia lor, preoții se feresc de a se întâlni cu oamenii în astfel de condiții. Și așa la nesfârșit.

Bindecuvântez pe Dumnezeu, Care mi-a deschis taina acestui fenomen. Domnul ne-a prevenit prin cuvânt, și ne-a învățat prin exemplul Său. Și dacă nu ar fi fost așa, ar fi fost cu neputință să nu devin jertfă deznădejdiei depline.

Împreună cu aceasta devine evident un alt aspect al slujirii noastre. Față de preot oamenii se comportă exact ca și față de Dumnezeu – îl resping cu o ușurință groaznică, ca pe

ceva netrebuincios, cu încrederea că atunci când vor avea nevoie de el, ei îl vor chema și nu va refuza să vină. “Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”.

După sosirea mea de la Sfântul Munte în Franța, m-am întâlnit cu oameni de care mă dezobișnuisem în cei 22 de ani ai viețuirii mele acolo. Aceasta în special în ultimii ani, când devenisem duhovnicul câtorva sute de monahi cu diferite feluri de viață ascetică ai Athosului. Nu ascund faptul că am fost cu desăvârșire „dezorientat”. Psihologia monahilor, răbdarea lor, puterea de stăpânire într-atât depășea totul și pe toți, din ce am întâlnit în Europa, încât eu, pur și simplu, nu am găsit nici cuvinte, nici forme exterioare de contact. Ceea ce monahii primesc cu mulțumire, în Europa îi zdrobea pe oameni. Mulți mă respingeau socotindu-mă anormal de dur, chiar până la alterarea duhului evanghelic al iubirii. Și eu primeam aceste păreri cu înțelegerea că „normele” asceților-monahi și normele oamenilor de cultură apuseană sunt adânc diferite.

Fără îndoială, „anormal” pentru oamenii timpurilor “Marelui Inchizitor”, așa ar fi fost Hristos și pentru contemporanii noștri. Cine poate să-L asculte pe Hristos sau, și mai mult, să-L urmeze? Ceea ce monahilor li s-a dat prin plâns în zeci de ani, oamenii contemporani cred că pot primi într-o scurtă perioadă, sau, câteodată, în câteva ore de plăcută discuție „teologică”.

Cuvintele lui Hristos, fiecare cuvânt al Lui a venit în lumea aceasta de Sus; el aparține de sfera altor dimensiuni și se însușește nu altfel decât pe calea unei rugăciuni îndelungate și cu plângere multă. Fără această condiție, el va rămâne pentru totdeauna neînțeles omului, oricât ar fi el de instruit, chiar și teologic. Cineva îmi spunea: „Când trăiești sub greutatea neînțelesului, atunci te sufoci”. Da, noi, oamenii, toți, ne zdrobim, în mod inevitabil, când încercăm cu toate forțele să înțelegem cuvântul lui Hristos. Însuși Domnul a spus: „Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea, îl va spulbera”. (Mt. 21, 44).

Întâlnindu-ne cu această proprietate a cuvântului lui Hristos, pricepem treptat că El deschide în fața noastră sferile veșnice ale Duhului Celui fără de început. Și apoi tot ceea ce se împotrivesc în noi cuvântului lui Hristos, noi îl trăim ca pe prezența morții în

noi. Astfel, noi ne aflăm într-o stare de adâncă dedublare: pe de o parte mulțumirea, cuțit dulce care rupe inima noastră, pe de altă parte rușinea, de nesuportat, de sine însuși și groaza în fața mării distanțe față de El.

Fiecărui creștin îi este necesară o năzuință permanentă spre Lumina lui Hristos și hotărârea de a răbda toate urmările unei astfel de năzuințe în hotarele pământeste. Numai atunci vom dobândi priceperea cuvântului evanghelic, care va veni fără putința „observării felului cum se petrece aceasta”, pentru că este vorba despre petrecerea reală și de nedescris a lui Dumnezeu cu noi. În orice altă sferă a culturii umane este posibilă observarea „progresului”, dar nu în viața noastră [duhovnicească]. Adesea Duhul Sfânt ne părăsește pentru anumite mișcări ale inimii sau ale gândului.

Dar părăsirea se poate datora și faptului că Duhul, văzându-ne liniștiți și mulțumiți de cele primite sau obținute, pleacă de la noi pentru a ne arăta astfel cât de departe suntem de ceea ce ar trebui să fim.

A duce osteneala duhovnicească, pentru un monah nu este chiar așa de simplu.

Pe de o parte, personal îi este FOLOSITOR când oamenii au despre el o părere negativă, deoarece condamnarea din partea oamenilor îl ajută să se smerească. Dintr-o inimă îndurerată se înalță la Dumnezeu o rugăciune mult mai profundă. Se strigă mai ușor la Dumnezeu pentru mântuirea întregii lumi, așa cum și el trăiește în suferință, asemenea suferinței atât de mari a mulțimilor de oameni de pe pământ. Pe de altă parte, dacă el slujește ca părinte duhovnicesc, orice cuvânt rău despre persoana sa inspiră neîncredere unor persoane – care au nevoie de învățăturile, mângâierea și ajutorul lui.

Întristarea este îndoită: pentru sine însuși, care trăiește nevrednic față de chemarea sa, iar pe de altă parte pentru răul pricinuit întregii Biserici, întregii omeniri, când se dărâmă autoritatea sfinților slujitori. Neascultarea cuvântului părinților duhovnicești este identică cu respingerea cuvântului lui Hristos: „Cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește...”.

Este foarte important ca față de preoți sau episcopi să fie cel mai autentic respect și cinstit. Chiar dacă sunt anumite neajunsuri la un slujitor sau altul al Bisericii (dar cine dintre oameni este desăvârșit?), este cel mai bine să inspirăm încredere credincioșilor față de acei sfinți slujitori la care ei ar putea alerga cu ușurință avându-se în vedere condițiile geografice și altele. Noi știm din cuvintele Mântuitorului că „pe scaunul lui Moise” stau fețe nevrednice și cu toate acestea Hristos a vorbit poporului să-și asculte păstorii, să respecte cele poruncite de dânșii, fără să imite faptele sau modul lor de viață.

(Arhimandritul Sofronie, “Despre rugaciune”, Mănăstirea Lainici, 1998)

Sursa: Război întru Cuvânt

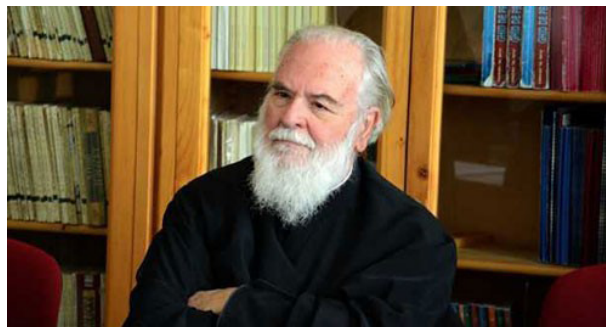
Sursa foto: invitatielaortodoxie.wordpress.com

PAROHIA - COMUNIUNE ÎN HRISTOS (1)

Textul conferinței susținute de părintele Gheorghe D. Metallinos, profesor emerit al Facultății de Teologie, Universitatea din Atena, Grecia, în Aula „Mihai Eminescu” a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, miercuri, 7 noiembrie 2012.

În realitatea noastră bisericească, cea mai mică unitate, adică nucleul trupului bisericesc, este parohia. Ea se prezintă ca adunare euharistică, în corelație, firește, cu Episcopia (Mitropolia), căreia aparține în mod organic, precum și ca Biserică sobornicească (întreaga Biserică) într-un anumit loc și timp. Credinciosul trăiește taina Bisericii în viața și realitatea parohiei lui. În cadrul ei, el își duce lupta desăvârșirii duhovnicești și se sfințește, se unește cu frații lui în Hristos, realizând continuu existența lui în Hristos, cu alte cuvinte, caracterul bisericesc al vieții lui. Prin urmare, cuvântul despre parohie și viața ei este, de fapt, și un cuvânt despre Biserica însăși și prezența ei în lume.

1. Biserica, iar în consecință și parohia, nu poate să existe fără Hristos cel Unul și adevărat, după cum nici nu poate să se sprijine pe o anumită ideologie eretică, chiar dacă se numește creștină. Deoarece ea este neînterupt și indisolubil legată de Persoana lui Dumnezeu Cuvântul, cu alte cuvinte, de Persoana Logosului lui Dumnezeu întrupat, adică a Mântuitorului Hristos. Biserica este Hristos însuși (cap și trup), nu ca un trup de creștini, ci ca trup al lui Hristos. Toți credincioșii care participă la trupul lui Hristos, cler și popor, sunt în interiorul trupului, niciodată dincolo de trup. De aceea, orice concept de supra-episcop (cum este, de pildă, papa) sau despotism nu poate să aparțină vieții Bisericii.

Părintele Gheorghe Metallinos. Sursa foto: www.doxologia.ro

O practică liturgică de la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii înfățișează și exprimă realitatea hristocentrică a comuniunii în Hristos. Este vorba despre potrivirea Sfintelor Daruri în Sfântul Potir după Dumnezeiasca Împărtașanie. Slujitorul potrivește, adică adună, în Sfântul Potir ceea ce există înainte pe Sfântul Disc: restul Mielului-Hristos, părțica Născătoarei de Dumnezeu, cetele Sfinților și ale Îngerilor, membrii vii și morți pomeniți ai trupului lui Hristos, care au săvârșit împreună cu slujitorul Dumnezeiasca Liturghie și taina Dumnezeieștii Euharistii, având în frunte pe episcop care, chiar și absent trupește, reprezintă centrul văzut inteligibil al adunării. Centrul nevăzut este însuși Hristos, Care în mod nevăzut este împreună cu noi (în mod nevăzut fiind împreună cu noi) și menține unitatea Bisericii locale. În interiorul Sfântului Potir, trupul individual al lui Hristos devine acum unul cu trupul Său de comuniune. Locala comuniune în Hristos a credincioșilor este acum realizată în Sfântul Potir, adică unită pe verticală cu Dumnezeu prin Hristos, dar și pe orizontală, ca o unire în Hristos a tuturor membrilor trupului între ei. Nu există o mai deplină și mai desăvârșită exprimare a instituției Bisericii [decât acest fapt], iar, în consecință, și a parohiei. **(va urma)**

DIFICULTĂȚI ÎN RELAȚIA DINTRE PĂRINȚI ȘI COPII ȘI SOLUȚIILE LOR

Educația copiilor este un capitol extrem de important din viața celor mai mulți dintre noi, adesea, pe cât de important pe atât de ignorat. Părinții vor afla că educația copiilor lor începe cu propria lor educație. Toți părinții, într-o măsură mai mare sau mai mică, ajung să spună că unii din copiii lor, dacă nu toți, sunt nervoși. Un profesor de la Universitatea din Strasbourg scrie următoarele referitor la copilul nervos:

Manifestări ale copilului nervos

Se cațără peste tot. Nu se oprește în a-i deranja pe frații și surorile lui. Își roade unghiile. Se fâșâie permanent. Este neliniștit. Cu cât face mai mult zgomot cu atât este mai fericit. Mă bate la cap o zi întreagă pentru a obține ceva. Nu vrea să mănânce și face fel de fel de scene, la nesfârșit. Nu putem să-i spunem nimic pentru că se enervează imediat. Tremură de frică când aude și cel mai mic zgomot. Vomită când nu-i place ceva. Mai înainte avea tic, acum se bâlbâie tot timpul etc. etc. Într-un cuvânt ne terorizează.

Acestea sunt spuse de o mamă care încearcă să dovedească nervozitatea copilului său. Să vedem acum ce spune medicul despre copilul nervos:

Caracterul comun al acestor copii, care sunt calificați drept nervosi, se pare că poate fi exprimat prin următoarea formulare: este mai curând un caracter care enervează și nu un copil nervos. Acești copii dau impresia că au înlăuntrul lor ceva care vrea să iasă, care vrea cu multă nerăbdare să se manifeste ca și când ar fi electrizați. Alți copii, dimpotrivă, sunt cumiți și își exprimă cu dificultate tumul interior de care nu se pot elibera.

Conflictul dintre mama și copil

Cu un caracter foarte sensibil, copleșită de grijile casei, mama reacționează la tensiunea interioară a copilului cu o tensiune asemănătoare. Mama obosită, mai întâi pentru că are toată ziua pe capul ei copilul și, în al doilea rând, pentru că are și grijile casei, reacționează și ea - spune profesorul nostru - cu aceeași tensiune. Cum să mai ieși la liman în felul acesta?

Copilul nervos este la discreția unei puteri interioare?

Noi, cei care spunem copilului „Stai cuminte! Nu face asta! Astămpără-te odată! Dacă vrei poți să fii cuminte!”, în clipa în care vorbim așa copilului și ne manifestăm ca atare, în adâncul nostru bănuim că copilul nu este pe deplin liber să facă ceea ce ar vrea, să fie cuminte, de exemplu, cum probabil că ar vrea. Copilul este dominat de trupul lui. Cu cât se reține mai mult cu atât este împins dinauntru de o tensiune care pare invincibilă.

Pe de o parte, copiii au starea lor, uneori, foarte problematică. Ca și când ceva din interiorul lor îi tot împinge când aici, când acolo. Este o instabilitate nervoasă lăuntrică. Pe de altă parte, copiii se confruntă permanent cu exigențele mamei: „Nu aici! Nu acolo! Stai așa, scoală așa, mănâncă asta!” Astfel, copiii se află între aceste două presiuni, una dinauntru și una din afară și sunt, prin urmare, chinuți, pur și simplu tiranizați. Aici se creează cercul vicios. De multe ori părinții reacționează fără să

înțeleagă în ce situație dificilă se află copiii și cât suferă.

Copiii înșiși fac unele eforturi apoi se lasă păgubași. Iarăși încearcă și iarăși renunță.

Făgăduiesc, dar nu reușesc să-și țină făgăduințele. Încet-încet încep să se opună mediului în care trăiesc, își asumă o atitudine de opoziție clară, se așează cu îndărătnicie în obișnuințele lor și ne determină să spunem - nu fără motiv - că toate le fac dinadins.

Cu răbdare și cu afecțiune

Neputând să se adapteze la morala adulților, copiii creează o morală a stării lor bolnăvicioase. Cine se apleacă însă cu afecțiune și cu răbdare asupra acestor copii știe cât de mult își deschid inima și câtă recunoștință simt pentru puțina atenție și dreptate care li se acordă.

Aici este problema. Cum reușeste cineva să se poarte cu copilul lui precum soarele cu păstorul. Desigur, știți istorioara, dar poate nu toți. Soarele și vântul se certau: care are mai multă putere? Vântul spunea: „Eu am mai multă putere!” Soarele, la rândul lui, spunea „Eu am mai multă putere!” „Să

arătam, atunci, cine are mai multă putere!” Un păstor care păștea oile purta o mantie groasă. Soarele și vântul au căzut de acord că, cel care va reuși să-l determine pe păstor să-și dea jos mantia, acela are cea mai mare putere. Primul a încercat vântul. A suflat tare, a suflat din nou cu mai multă putere, și iarăși a suflat până când nu a mai putut. Păstorului a început să-i fie frig și, în loc să-și dea jos mantia, s-a înfășurat mai bine cu ea, încat vântul nu mai avea nici o șansă de izbândă. A venit și rândul soarelui. A strălucit soarele cu toată lumina lui, și-a revărsat toată căldura

peste păstor și, îndată acesta s-a încălzit și și-a dat jos mantia.

Cu tensiune, cu certuri, cu pedepse, cu asprime sau cu presiuni de tot felul, care ignoră personalitatea copilului, nu se reușeste mai nimic. Copilul este o entitate aparte și va folosi și el mijloacele lui ca replică, se va folosi de tot arsenalul care-i stă la îndemână. Copilul se apără și el precum păstorul, se înfășoară, se strânge în sine și nu se mai poate comunica cu el, oricât de bune ar fi intențiile părinților.

Este nevoie, așadar, ca părinții să se aplece cu multă răbdare, cu afecțiune asupra copilului, respectând personalitatea unică pe care o reprezintă copilul. Dacă putem să-i inspirăm încrederea noastră, dacă putem să-l facem să simtă că-l prețuim cu adevărat, că-l respectăm, îl iubim și vrem să-l ajutăm, copilul se deschide singur. Dorește să se deschidă puțin și să comunice cu cineva din afara lui. Și dacă acesta este mama lui, sau tatăl, ce și-ar putea dori mai mult? De aceea unii părinți care cunosc această artă, își câștigă foarte ușor copiii și se înțeleg cu ei foarte bine. În astfel de situații copiii ajung să facă și voia părinților.

Arhim. Simeon Kraiopoulos - "Părinți și copii", Editura Bizantină, București, 2005, pp. 128-135

Autor Foto: Nitka Bozena; Sursa foto: Familia Ortodoxă

A consemnat: Prezb. Roxana Manolache

VACCINURILE ȘI O NOUĂ PATOLOGIE PEDIATRICĂ

În urmă cu cincisprezece ani, prea puțini părinți își puneau întrebări în legătură cu vaccinarea copiilor lor. Multă vreme, vaccinarea a fost considerată cauza principală a eradicării unor mari epidemii (poliomielita, difteria, variola, tusea convulsivă), în condițiile în care multe dintre aceste boli nu au dispărut decât odată cu îmbunătățirea condițiilor de viață. Astăzi, efectele secundare dezastruoase ale vaccinurilor sunt tot mai mult puse pe tapet, astfel încât mulți oameni se află în fața unei dileme când trebuie să se hotărască dacă și cum să își vaccineze copiii, iar alții preferă pur și simplu să nu îi vaccineze deloc.

Dr. Christa Todea Gross, medic pediatru în Cluj, colaborează de multă vreme cu Asociația Pro-Vita. De curând, Dr. Gross a lansat, la editura Christiana, cartea „Vaccinurile: prevenție sau boală? O nouă patologie pediatrică”, lucrare prefațată de renumitul medic homeopat Dr. Pavel Chirilă, care tratează în detaliu problema efectelor secundare grave ale vaccinurilor asupra sistemului imunitar încă imatur al copiilor. „În ultimii o sută de ani, s-au făcut zeci de studii editate în cărți, reviste, ziare, anuare etc., care atestă fără niciun dubiu că vaccinurile sunt un adevărat atac asupra sistemului imunitar al omului, pe care îl pot distruge lent și ireversibil, provocând cele mai grave boli cronice ireversibile, inclusiv sindromul morții subite la sugar” [Gross, 2012: p. 13].

Lucrarea debutează cu câteva informații de bază despre sistemul imunitar. Imunitatea nespecifică (innăscută) este completată de cea specifică (dobândită). De reținut că aceasta din urmă are două compartimente: umoral (limfocitele B) și celular (limfocitele T) [p. 23].

Dr. Gross explică faptul că „vaccinurile produc un dezechilibru între cele două sisteme imune (umoral și celular). Ele stimulează imunitatea umorală, formatoare de anticorpi, în detrimentul imunității celulare, care, prin intermediul limfocitelor T, poate distruge celulele canceroase, dar și virusuri și bacterii din celule” [p. 25]. Ceea ce se poate produce la introducerea vaccinului în organism, explică autoarea, este un răspuns imun exagerat, situație în care se distruge celulele sănătoase ale organismului (ca în cazul alergiilor sau al bolilor autoimune). Ca alternativă, dr. Gross descrie mecanismul de protecție al copilului cu anticorpii naturali de la mamă în primii doi ani de viață ca fiind „vaccinul natural ideal” [p. 25], iar bolile infecțioase, ale copilăriei, ca oferind o „protecție naturală, eficientă și durabilă” [p. 26].

Autoarea oferă lămuriri și despre compoziția vaccinurilor. Aflăm, așadar, că în afară de imunogenele active (virusuri sau bacterii atenuate sau „omorâte”), care sunt componenta principală a vaccinurilor, ele mai conțin și așa-numiții aditivi (adjuvanți, conservanți și stabilizatori), care reprezintă adevărații factori de risc. Conservanții sunt, de cele mai multe ori, metale grele, cum ar fi mercurul, generatoare de afecțiuni grave (sindromul ADHD, autismul sau bolile autoimune). Stabilizatorii pot fi constituiți dintr-o serie de substanțe, de la simple glucide (lactoza, sucroză), până la diverși aminoacizi (glicină, acid glutamic) sau proteine de natură umană, bovină sau porcine. În sfârșit, serul vaccinal conține și substanțe reziduale, dintre care autoarea amintește formolul, diversele antibiotice (streptomycină, gentamicină) sau medii de cultură constituite din proteine animale, ouă embrionate etc. Autoarea menționează că aceste substanțe sunt alergizante și reprezintă

o cauză principală a suprainfectării cu virusuri simiene cancerigene, tumorale sau cu HIV [p. 31].

Cât despre caracterul atenuat sau chiar omorât al virusurilor utilizate ca imunogene în compoziția vaccinurilor, dr. Gross menționează că scopul lor intenționat și declarat este să producă o infecție subclinică, însă de multe ori, în urma vaccinării, rezultă infecții sau afecțiuni cronice sau acute, ale căror consecințe asupra sistemului imunitar sunt insuficient calculate sau studiate. În plus, atenuarea sau inactivarea lor este relativă, pentru că virusurile au o mare capacitate de a rezista în medii vitrege sau de a produce mutații pentru a se adapta. Ca atare, o persoană vaccinată, deși nu dezvoltă boala împotriva căreia a fost vaccinată, poate fi contagioasă pentru ceilalți [p. 46].

Dintre bolile pe care, conform dr. Gross, le provoacă vaccinurile, amintim diabetul zaharat de tip 1, astmul bronșic, celiachia, boala Crohn, sindromul ADHD, autism, sindromul morții subite la sugar. Acesta din urmă este pus mai ales pe seama tri-vaccinului DTP (diftero-tetano-pertussis), dovada fiind faptul că în Japonia, unde vaccinul s-a amânat pentru după vârsta de doi ani, sindromul morții subite la sugar a fost practic eradicat.

De altfel, vaccinurile asociate, din ce în ce mai frecvent în combinații cât mai numeroase, sunt prezentate de dr. Gross ca fiind cele mai periculoase, din cauza interferențelor atât a imunogenelor vaccinale cu sistemul imunitar, dar și între ele. Spre exemplu, „hexavaccinul HEXAVAC a provocat numeroase reacții secundare și decese și a fost retras de pe piața din Germania” [p. 36]. Cu toate acestea, „în 2012, a fost introdus un hexavaccin și în România” [ibidem]. Între dezavantajele vaccinurilor combinate, pe lângă faptul că reacțiile secundare ale vaccinului monovalent rămân incomplet studiate (căci aceste vaccinuri tind să dispară de pe piață), autoarea semnalează și faptul că nu se formează suficienți anticorpi [p. 37].

În sfârșit, autoarea explică și gravitatea faptului că vaccinurile sunt administrate fără rezerve în timpul sarcinii. Ea descrie sarcina ca pe o situație clinică unică în care organismul, detectând un corp străin, nu numai că nu îl respinge sau distruge, ci chiar îl protejează. Adjuvanții din vaccinurile de astăzi stimulează, așa cum am spus, imunitatea celulară, iar ca urmare fătul poate fi distrus sau eliminat. Acești adjuvanți trec foarte ușor prin placentă la făt. De pildă, vaccinul anti-tetanos se administrează în România la gravidele în luna a șaptea, pentru a preveni tetanosul la copil. Însă acest vaccin conține fosfat de aluminiu, despre care, la experimentele cu animale, s-a descoperit că poate induce boli autoimune din cauza dezechilibrului creat între imunitatea celulară și imunitatea umorală.

Lucrarea continuă, descriind istoricul fiecărei boli pentru care astăzi există vaccin și modul în care s-a ajuns, în fiecare dintre cazuri, la compoziția actuală a vaccinului. Ea tratează extensiv reacțiile adverse ale vaccinurilor și descrie fiecare afecțiune pe care vaccinurile o pot provoca, în final oferind și soluții alternative: refuzul vaccinurilor, un stil de viață sănătos și un tratament corect al bolilor contagioase.

Supunerea sau nu a copiilor la vaccinuri a devenit (încă) o decizie personală, pe care părinții trebuie să și-o asume în deplină cunoștință de cauză și cu deplină responsabilitate. Cartea prezentată, prin informațiile clare, formulate pe cât posibil, simplu, poate constitui o resursă valoroasă în luarea unei hotărâri, dar orice astfel de demers trebuie însoțit și de multă rugăciune, pentru a avea certitudinea că facem voia lui Dumnezeu.

Sursa: Dr. Christa Todea Gross: „Vaccinurile: Prevenție sau boală? O nouă patologie pediatrică”, Ed. Christiana, București, 2012

A consemnat: Andreea Aiordachioaie

